

I

‘*Put a madre*, sodemieter op, man!’

Rocky begon te lachen. Je zag drie tanden. De rest was eruit geslagen. Zijn mond was een gat van kapotgetrokken traliewerk.

‘Rot op, vuile homo.’ Mijn stem sloeg over. ‘Wat moet je van me!’

Rocky haalde een stapeltje bankbiljetten uit zijn achterzak. Hij zwaaide ermee voor mijn neus. ‘Eén keertje maar,’ zei hij, ‘*por favor*.’ Hij wees naar zijn gulp en keek me smekend aan. Ik stond op van mijn matras en greep hem bij zijn shirt en duwde hem tussen de gordijntjes door het smalle gangetje op. De anderen begonnen te joelen, zelfs Cola deed mee. ‘Aiaiai,’ riepen ze. Ik tilde Rocky op en wilde hem tegen de muur aan smijten zodat zijn longen zouden knappen, maar de anderen hielden me tegen. ‘Ga slapen,’ zeiden ze, ‘het is Rocky maar, hoe vaak moeten we dat nog tegen je zeggen?’ Iemand duwde me een sigaret in handen. Ik ging terug naar mijn matras en schoof de gordijnen weer dicht.

Hoe lang moest dit fokking toneelstuk nog duren? Ik ging weer liggen en hield de rook zo lang ik kon binnen. Ik werd er duizelig van. Ik ademde uit. Kon je huilen met je ogen dicht? Ik hoorde hoe Rocky zich lag af te rukken achter het gordijn. Ik was maar een paar draadjes katoen verwijderd van die smerige klootzak. Op een dag zou ik hem een mes tussen zijn ribben steken. Ik dacht een tijdje geleden: deze ramp gaat hooguit een paar weken duren,

maar nu na twee maanden was ik alleen maar verder van huis. Ik brandde mijn fikken. Ik had zelfs de filter opgerookt. Ik kneep mijn ogen harder dicht, het hielp niet. Er liep een traan mijn oor in. Het jeukte als de pest. Ik moest mamma bellen. Ik moest haar vertellen dat het hier helemaal de verkeerde kant op ging. Dat was het allerergste: mamma's stem aan de telefoon.

Het rukken was gestopt. Ik hoorde hoe Rocky een sigaret opstak. Iedereen was homo hier. Echt iedereen. Het maakte mij niet uit, maar Rocky was vies. Voor hem moest ik oppassen, voor de anderen niet. Ik moest hier weg. Weg uit dit theater waar ik niet eens om een rol had gevraagd. Ik werd gek van de persoon die ik moest spelen tussen de gekken en de homo's voor een publiek dat uit diezelfde gekken en homo's bestond. En dan had ik het nog niet eens over het decor. Ik zou niet weten waar ik moest beginnen met beschrijven. Alles, maar dan ook alles was te smerig om aan te raken. Ik moest ervandoor. Ze mochten me kapotschieten, mijn beide benen met hun knuppels verbrijzelen, ik ging weg. Nog voor het einde van het jaar was ik weer bij mamma thuis. Ik begon bijna weer te janken bij het idee dat ze nachtenlang aan de keukentafel haar nagels zat op te vreten om mij.

Ik stond op en stapte mijn kamertje uit. Ik schoof de gordijntjes van Rocky opzij en vroeg: 'Hé smeerlap, heb je nog een sigaret voor mij?'

'Voor jou altijd, vlindertje,' zei hij. Hij gooide er een naar me toe. 'Als je nog eens komt wil ik wel eerst een kus, maar deze krijg je gratis.'

Ik droomde dat ik in een roestige trein zat die ontspoorde. Het lawaai van de wielen die over de bielzen ratelden was oorverdovend. Iemand riep: 'Baby, wakker worden.' Ik opende mijn ogen en zag het lachende gezicht van Cola. 'Jij was ver weg man,' zei hij.

Het ratelen ging door. De bewakers ramden met hun knuppels tegen de tralies. Alle gevangenen moesten zich verzamelen bij de deur. Het was zes uur 's ochtends. Iedereen was aan het vloeken, behalve Cola, want die was altijd vrolijk ook al stond hij tot aan zijn lippen in de stront. Waar haalde die gast zo'n goed humeur vandaan? Ik zag Rocky tussen de gordijnen door iets uit een laatje halen en in zijn matras frommelen. De bewakers openden de deur en schreeuwden dat we naar buiten moesten komen. Alle gevangenen van afdeling A moesten zich verzamelen op het binnenplein. Op andere dagen was dit het stilste moment van de dag. Een tijd dat iedereen sliep: de nachtbrakers én de ochtendmensen. Daarom hielden die klootzakken van de bewaking het liefst op dat tijdstip een grootscheepse controle.

We stonden met z'n honderden in onze onderbroek op een kluitje. We werden geteld en daarna moesten we een voor een onze onderbroek uittrekken en over een muurtje springen. Wie iets in zijn kont had verstopt zou zijn ladinkje tijdens de sprong verliezen, dus je was wel gek daar je drugs of je gsm te verbergen. Tegen de tijd dat ik moest springen was iedereen klaarwakker. Ze begonnen te klappen en te roepen: 'Springen Baby, springen!' Cola moest vlak na mij.

Hij nam een lullige aanloop en struikelde. Een bewaker gaf hem een trap tegen zijn kont en zei dat hij wijdbeens moest gaan staan en voorover bukken. Ze hadden geen greintje gevoel voor humor die nazi's. Wij bleven klappen en roepen. Intussen werd onze hele cel overhoopgehaald. Alles werd door die gore motherfuckers binnenstebuiten gekeerd. Ze zaten met hun poten aan mijn matras, ze graaiden in mijn kleren, en de enveloppen, met daarin de brieven van mamma, hielden ze net zolang ondersteboven tot alles op de grond lag. De dollars die ze bij hun zoekactie vonden stopten ze in hun eigen zak. Hier in La Victoria had je geen eigen bezit. Zelfs je huid was niet van jou.

Terwijl de een na de ander onder toezicht van de bewakers over het muurtje sprong en wij klaptten alsof we gymles hadden, scheet iedereen in zijn broek omdat we bijna allemaal wel iets te verbergen hadden. Rocky had wiet, Cola had een mes, Daddy bezat een fles illegale drank, Troy verstopte een machete, de Kleineman had coke en ik had net, via hem, een gsm gescoord. De Kleineman keek benauwd. Die gek had z'n snuif toch niet achter z'n ballen verstopt? Hij mocht die middag naar huis, dat vierden we al een week. Hij ging dat toch niet verprutsen? Hij nam een aanloop en ik vergat te klappen. Hij sprong veel hoger dan nodig was. Hij was 1 meter 60. Vandaar zijn bijnaam Kleineman. Zijn echte naam kende ik niet.

Hij gooide na de sprong zijn armen in de lucht. Er werd gejoeld. Hij liep heupwiegend op ons af alsof hij zo-even het wereldrecord hoogspringen had verbeterd. Rocky siste verlekkerd tussen zijn drie tanden. Al die tijd zei de Kleineman niets. Toen hij weer vlak achter me in de rij ging staan gaf hij me een knipoog. Zachtjes vroeg ik: 'Waar?' Hij klakte even met zijn tong. Toen begreep ik dat hij zijn snuif in een condoom achter zijn kiezen had geplakt.

3

Om zeven uur waren we terug in onze cel. Alle moeders van de hele Dominicaanse Republiek en de rest van de wereld werden weer eens vervloekt. Hier zei niemand dat je een kankerlijer of een tyfuslul was. Je was de zoon van een hoer, van een kuthoer of van één miljoen hoeren tegelijk. Ze gingen je moeder neuken of naaien of verkrachten of er zelfs bovenop schijten. Wilde je eens goed tekeergaan, dan nam je een stel moeders te grazen. In Nederland zouden we zeggen: laat onze moeders erbuiten, maar hier deed niemand daar moeilijk over, anders konden ze wel bezig blijven.

Maar goed, toen we terugkwamen in onze cel leek het of er een granaat was ontploft. Alles lag ondersteboven. Ik zag dat ze mijn kleren van het plankje hadden gegooid, maar de steunen en het plankje zelf zaten nog netjes tegen de muur geschroefd. Een van die steunen had ik uitgehold, en ook een deel van het plankje dat erop lag. Precies in die opening zat mijn gsm, mijn lijntje naar Nederland.

Ik hoorde Daddy vloeken, die was zijn fles kwijt. En Troy had geen machete meer, dat vond ik niet zo erg, want Troy was nogal opvliegend. Hij ging helemaal los. Niet vanwege die machete, die kocht hij voor honderd peso wel weer terug van een van de bewakers, maar hij ging uit zijn dak omdat zijn matras in twintig stukken was gesneden. En waar haalde hij zo gauw een nieuw vandaan? Iemand ging vanavond zijn slachtoffer worden, want Troy slapend op de grond was ondenkbaar. Bij mij moest hij alleen niet

aankomen, die *bijo de mil putas*, want dan sneed ik hem zijn strot af.

Tegen negen uur hadden we de cel weer een beetje op orde. We deelden hem met z'n twintigen. In drukke tijden zaten we er soms met z'n dertigen in. Wie nieuw binnenkwam had helemaal niks. Die sloep in het gangetje op de grond. Aan weerszijden van dat gangetje hadden de sterksten en rijksten een eigen kamertje ingericht. Die kamertjes maakten de gevangenen zelf. Ze spanden een touw van de ene muur naar de andere en hingen er een lap stof aan op. In iedere cel hing een netwerk van touwen. Het leek wel een gordijnwinkel, maar dan eentje in een derdewereldland. Na een maand had ik ook zo'n eigen kamertje veroverd met geld dat ik via mamma had gekregen. Honderdvijftig dollar had ik ervoor betaald, veel te veel, maar zonder dat kamertje was ik knettergek geworden. De eerste dagen sloep ik op de grond want ik weigerde op een tweedehands matras te gaan liggen. En met tweedehands bedoel ik dus een matras dat al een heel leger van lichamen had gedragen. Zweetlichamen. Neukende lichamen. Zieke lichamen. Pis, poep, bloed – alle matrassen in La Victoria waren bruin en stonden stijf van de smerigheid. Sommige jongens waren zo blij als ze er na weken vechten eentje hadden gescoord, dat ze als een klein kind op hun pas veroverde bedje stonden te springen. De volgende ochtend stonken ze net zo als dat matras, maar omdat alles stonk hadden ze dat niet door. Ik lag liever tussen de scharrelende ratten op het beton tot mijn advocaat op een dag een gloednieuw matras mee naar binnen had gebracht.

Eens in de zoveel tijd doorzochten de bewakers onze cel op verboden spullen. Als we na zo'n actie terugkwamen

hadden ze alle touwen neergehaald, alle matrassen kapotgesneden en alle kleren binnenstebuiten gekeerd. Het duurde een hele tijd voor je al je spulletjes weer verzameld had, want die tyfushonden smeten alles door elkaar. Expres, omdat ze macht hadden. Je broek lag in de wc, en je ene slipper lag links in een hoek van de cel en de andere rechts, alsof ze ermee hadden staan overgooien. Al je brieven lagen verspreid over de vloer onder de neergehaalde gordijnen. Als er geld in zat vond je dat nooit meer en bij het terugzoeken scheurden fotootjes onder de graaiende handen in duizend stukken uit elkaar.

De allereerste keer dat ik zo'n celcontrole meemaakte was ik de envelop kwijt waarin een fotootje van mamma zat. Ik raakte helemaal in paniek. Niemand mocht zien dat ik een foto van haar bewaarde. Op een gegeven moment zag ik Troy naar mij grijnzen. Hij hield iets in zijn hand. 'Olala!' riep hij. Ik wist dat hij het fotootje had gevonden. Ik voelde een waanzinnige razernij in me opkomen. Het is hier in La Victoria belangrijk om niet meteen je geduld te verliezen. Je moet eerst tot tien tellen om erachter te komen wie je voor je hebt, maar ik kwam altijd maar tot één. Of nog niet eens.

Troy zag me aankomen. Hij zei: 'Kleuter, stuur dat wijf van jou als ze hier op bezoek komt maar meteen door naar mij.' Ik vloog hem eerst gewoon naar de keel, maar hij bleef gewoon staan lachen. Toen pakte ik een stuk touw van de grond en probeerde dat om zijn nek te draaien. Troy was een kop groter dan ik en twee keer zo breed. Hij trainde zich de godganse dag te pletter. Hij had het meest gefitnesste lijf dat ik ooit had gezien. Hij tilde me op en drukte me een halve meter boven de grond tegen de muur. Ik trapte hem tegen zijn lul. Hij moest erom lachen. Hij noemde me Baby. Toen haalde ik uit en sloeg zijn tanden

door z'n bek. Daarna lachte hij niet meer. Hij zette me weer op de grond en schudde zijn hoofd. Er liep een straaltje bloed over zijn kin. Hij zei: 'Jij gaat het hier ver schoppen, Baby.'

Ik raapte de foto van mamma op. De anderen stonden er sprakeloos omheen. Hun voeten verdwenen in een berg gordijnen. Sinds die dag noemde niemand me meer bij mijn echte naam, maar heette ik Baby. Ik was de jongste van de cel. Achttien jaar oud en zonder baardgroei. Omdat ik er een gewoonte van maakte erop los te slaan noemden sommigen me na een tijd ook Witwapen. Alleen Daddy noemde me anders. 'Trouble,' zei hij vanaf de eerste dag dat we elkaar ontmoetten. Vanwege de problemen die ik meteen al in de cel veroorzaakte. Mijn eigen naam was al gauw verdwenen, soms noemde ik hem 's nachts hardop, om te voorkomen dat ik mijzelf voorgoed had uitgewist.

4

Ik zou de Kleineman gaan missen. Hij was als een grote broer voor me geweest. Ik vroeg hem, toen we na de celcontrole koffiedronken bij het kraampje van Cola, wat hij ging doen als hij vrij was.

‘Wachten op jou,’ zei hij.

‘*Coño*,’ zei ik, ‘dat bedoel ik niet.’

‘Wat bedoel je dan?’

‘Ga je weer in zaken?’

‘Ja, en jij gaat me helpen.’

‘Hoe?’

‘Om te beginnen ga ik jou hieruit halen.’

‘Hoe?’

‘Baby, we maken een plan dat niet kan mislukken, en binnen de kortste keren lig jij in mijn zwembad.’

De Kleineman gaf me een telefoonnummer. Hij zei dat ik dat aan mamma moest geven, want zo kon hij rechtstreeks met haar zakendoen.

‘Maar uit La Victoria ontsnappen is zelfmoord,’ zei ik.

‘Je gaat ook niet uit La Victoria ontsnappen.’

‘Waar dan uit?’

‘Uit het ziekenhuis.’

‘Moet ik mezelf er dan eerst in laten slaan?’

‘Nee gek, we gaan dat zorgvuldig voorbereiden, maar ik zweer het op de maagdelijkheid van al mijn zussen: dat gaat lukken!’

Ik lachte. Ik wilde hem geloven. Ik schreef zijn telefoonnummer achterstevoren op.

De Kleineman werd geroepen door een van de bewakers. Hij omhelsde me en draaide zich daarna nog een keer om: ‘Buiten La Victoria ben ik Jack, remember? Vanaf vandaag is de Kleineman voorgoed dood en begraven.’

Hij was gek, de Kleineman. Hij had het altijd maar over ontsnappen en over zakendoen. ‘Je verdoet hier je tijd, Baby,’ zei hij tegen me. ‘Je moet eruit en met mij mee naar Jamaica.’ Hij zei dat er in mij een groot zakenman zat. Eentje met natuurlijk overwicht en gevoel voor timing. Hij had gelijk, ik was een echte handelaar. School heb ik nooit nodig gehad om tot grote rijkdom te komen. Die rijkdom heb ik alleen niet kunnen behouden. Er was een tijd dat ik kon strooien met briefjes van vijftig. Dat ik ze als confetti kon laten dwarrelen in mijn kamer. Maar op een dag stortte mijn imperium in. Ik denk dat ik net te veel een klootzak was, een hufter die niet vooruit kon denken. Maar de Kleineman kon me misschien iets leren.

Als ik terug was in Nederland moest ik zeker weten weer onderaan beginnen. Ik was al mijn contacten kwijt. Ik had het verziekt bij iedereen. De enige die ik af en toe nog belde met mijn illegale gsm was Faatje, mijn beste vriend. Ik zei tegen hem: ‘Hou de klantjes warm.’ Ik gaf hem wat adressen en hij beloofde zijn best te doen.

Ik begon ooit met de verkoop van balletjes crack aan junks. Dat zijn makkelijke klanten, omdat ze verslaafd zijn. Ik kocht zo’n balletje voor vijf euro van een tussenpersoon en verkocht het door voor de dubbele prijs. Ik werd er steeds beter in, en harder. Je moet superieur zijn als je deelt. Ben je angstig, of aarzel je, dan wandelen ze zo over je heen. Dan gaan ze zielig doen, of ze zeggen dat ze het morgen terugbetalen. Maar daar trap je maar één keer in. Ik wist

precies wanneer de junks hun uitkering kregen. Dan stond ik op mijn vaste plek. Ik liep zelfs met ze mee, omdat ik wist dat ze na hun eerste pijpje direct een tweede nodig hadden. Dan was ik maar vast in de buurt. Soms hadden ze echt geen geld, dan ruilden ze een paar balletjes tegen een scooter. Het interesseerde me niet waar ze die vandaan haalden.

Ik had altijd een grote dosis zelfmedelijden, waardoor ik anderen nooit zielig vond. Ik bedoel, ik kwam uit dezelfde kutbuurt als zij, ik had dezelfde kutzooi meegemaakt, we zaten kortom in hetzelfde kutschuitje. Als zij zich zo nodig wilden doodspuiten, moesten zij dat weten. Ikzelf raakte dat spul niet aan. Ik werd geen zombie, no way in hell. Ik voelde me niet schuldig dat ik hun verslaving voedde. Ik bedoel, je kunt meneer Heineken toch ook niet verantwoordelijk houden voor het drankmisbruik van anderen?

Ik probeerde tenminste nog iets van mijn leven te maken, maar toen er op een dag de zoveelste hoer aan mijn benen ging hangen en smeekte om een balletje had ik het helemaal gehad met dat hosselen. Ze zei dat ze even geen geld had omdat er een klant was weggelopen zonder te betalen. Ze begon te jammeren en van alles te beloven. Het was zielig, echt. Ik dacht: ik heb hier geen zin meer in, in dat gekruidenier met halfdooie sletten. Ik gaf haar het balletje zonder dat ze het hoefde te betalen. Ze omklemde het alsof het haar fokking baby was. Aangezien je in het leven alles zelf moest regelen besloot ik diezelfde avond nog te gaan investeren in mijn eerste gram echte snuif. Ik was net zeventien. Het werd tijd dat ik volwassen werd.

5

Dealen is hard werken. Er zijn jongens die denken op die manier makkelijk geld te kunnen verdienen, maar zo simpel is het niet. Je moet bijvoorbeeld altijd de baas zijn ook al ben je dat niet. Je moet goed kunnen bluffen en een grote mond hebben, maar niet te groot. Bij junks kun je je nog wel eens wat permitteren. Die moet je soms een grote bek geven, dat zijn zulke fokking losers, die doen de gekste dingen om een kruimeltje crack in hun pijp te kunnen stoppen. Maar toen ik op snuif was overgestapt moest ik beter op mijn woorden gaan passen. Ik bevond me opeens in betere kringen, zal ik maar zeggen. Advocaten, studenten, vastgoedjongens, dat soort types. Ik rende me helemaal de pleuris. Ieder weekend liep ik de marathon van Rotterdam. Als ik werd gebeld en ze noemden me bij een naam die ik niet kende, wist ik waarvoor ze me wilden spreken. Meestal zei ik dat ze naar Abdel moesten vragen, of Ahmed, als ik hun mijn telefoonnummer gaf. Werd ik later opgepakt door de politie dan kon ik altijd zeggen: 'Hallo, zie ik eruit als een Abdel ofzo? Ik ben toch geen Marokkaan?'

Als ik een bestelling doorkreeg vroeg ik waar ze zaten en ging ik er direct heen, ook al lag ik net te slapen. Je moet alles voor je klanten doen. Ik had een hekel aan fietsen, dus ik maakte rennend behoorlijk wat kilometers. Voordat ik ergens aanbelde zorgde ik ervoor dat ik niet meer buiten adem was. Ze hoefden niet te zien dat ik me voor hen in het fokking zweet had gelopen. Ik ging naar binnen met een

smoel alsof mijn chauffeur op de hoek met draaiende motor op me stond te wachten.

Ik werkte me in die tijd helemaal verrot. Al het geld dat ik verdiende investeerde ik in nieuw poeder. Mijn klanten moesten altijd, dag en nacht, op me kunnen rekenen, want anders gingen ze direct naar een ander toe. Mijn gsm stond altijd aan, ook al had ik meisjesbezoek. Wie snuif wil wil het meteen. Ik ben wel eens helemaal naar Schiedam gerend. Alles deed ik voor een nieuwe klant. Na een tijdje verdiende ik een paar duizend euro in een weekend.

In het begin rende ik voor elk tientje. Ik dacht wel eens: ik ben een idioot, waar slaat dit allemaal op. Iedereen is aan het feesten en ik zit de hele avond aan de fokking cola. Sommige jongens, collega's zal ik maar zeggen, namen uit verveling zelf ook wel eens een snuif, maar daar begon ik niet aan. Dan red je het namelijk niet. Ik heb er gezien die onder invloed te vriendschappelijk met hun klanten begonnen om te gaan en dan verziekte je het. Je moet boven je klanten staan, anders kunnen ze je maken en breken. En je moet representatief zijn. Die yuppen willen geen ranzig type dat naar hun feestjes komt. Je moet een beetje gezellig meebabbelen, alsof je een van hen bent. Raar, maar dat vinden ze stoer: geintjes maken met hun dealer.

Soms wilden ze een nakje voordat ze gingen inslaan voor de hele avond, een sleutelpuntje om het spul te proberen. Het liefst had ik dat ze al begonnen te snuiven waar ik bij stond. Dan dacht ik altijd: pingping, want na een halfuur was het alweer uitgewerkt en wilden ze meer. Daarom bleef ik na een deal vaak nog even hangen. Wie eenmaal begint, wil niet meer stoppen.

Ik werd betaald in briefjes van vijftig. Dan liep ik op zo'n avond rond met vierduizend euro in mijn achterzak. Ik vond het altijd grappig om met die stapel bankbiljetten

naar de snackbar te gaan om sigaretten te kopen. Dan trok ik die tachtig biljetten tevoorschijn, pakte er een briefje vanaf en zei: 'Sorry, ik heb het niet kleiner.' Het liefst kocht ik die sigaretten bij een meisje dat mij met verbaasde ogen aankeek en daarna zonder iets te zeggen een pakje Marlboro over de toonbank schoof.

Thuis verstopte ik het geld in een kier van een verrotte kast. Alle huizen waarin ik met mamma heb gewoond waren verrot. Soms maakte ik de zooi nog erger. Dan beukte ik in een driftbui een deur uit zijn hengsels, of trok ik een plank van de muur. Verstopplekjes genoeg dus. Ik rolde het geld op en stak het overal tussen. De coke zelf verborg ik onder mijn bed. In mijn hoogtijdagen had ik er een kilo liggen met een waarde van vijftigduizend euro. Niet gek voor een jochie van zeventien dat op een dag begonnen was met maar één gram.

Ik versneed het spul om nog meer winst te kunnen maken. Iedereen deed dat. Zuivere coke of bijna zuivere coke is nergens te krijgen. In het oerwoud misschien, maar niet hier op straat. Ik stampte de coke fijn en mengde het poeder met iets anders. Methadon meestal. Ik verkocht het als acht streep coke. Dat betekent: acht delen coke, twee delen troep. Maar in werkelijkheid was het zeven streep. En na verloop van tijd werd het zes streep. Ik gooide er van alles doorheen om steeds meer geld te kunnen verdienen. Als de methadon op was pakte ik de paracetamol van mamma of ik scoorde ergens ritalin. De klanten vertrouwden me, dus op een gegeven moment zat ik op vijftig procent coke en vijftig procent goedkope zooi.

Op een avond kreeg ik een bestelling voor een feest. Ik ging het spul klaarmaken. Je kent het wel: stampen, en daarna per gram verpakken in van die ponypacks. Ik had geen methadon meer in huis. Er was haast bij dus ik graaide

in de tas van mamma en vond een strip met van die grote pillen. Ik wist niet wat voor pillen het waren, maar eerlijk gezegd kon me dat geen fok schelen. Ik gooide de boel door elkaar, een op een, vijf streep coke dus en rende naar dat adres. Ik legde het spul op tafel en zo'n grote Surinamer vroeg: 'Ik wil wel eerst een nakje.' Dus ik zei: 'Is goed, ik kom zo wel terug.'

Toen ik na een kwartiertje weer binnenkwam was hij razend. Hij gooide al die envelopjes met coke naar mijn hoofd en vroeg of ik gek was geworden. Hij wilde weten wat ik met dat spul had gedaan, want het had zijn halve neus vanbinnen weggevreten. Achteraf bleken die pillen uit mamma's tas vitaminepillen te zijn. Ik had het bij die gast verneukt natuurlijk.

Zonder het te merken was ik zelf ook verslaafd geraakt. Niet aan dat spul maar aan het geld dat het opbracht. Ik wilde steeds meer, dus nam ik telkens grotere risico's. Ik werd zo greedy als de pest. Mijn zaken liepen goed, maar ik zag jongens bij wie het nog beter ging. Op een dag kwam er eentje naar me toe en die zei: 'We hebben leuke reisjes naar de tropen, is dat niet iets voor jou?'